

Personligheter på Dackebränna ③

I tidigare nummer av Lidens Tidning har presenterats flera personligheter på Dackebränna som nybyggarna Maja Stina och Paulus Gradin, blodstillaren Manne Nordlund och tusenkonstnären Olle på Stockholm. I denna avslutande artikel presenteras författaren Nestor Lidin. Tack till alla som nämns i artikeln och dessutom tack till Dagmar Hammarberg, Sundsvall.

/ Arne Johansson

NESTOR LIDIN – FÖRFATTARE

Nestor Lidin (1896-1977) var ursprungligen bosatt på Dackebränna. Timmerhuset finns ännu kvar. I midsommarveckan 1930 flyttade han med fru Brita och de mycket unga sönerna Olle och Sigurd till Lagmansören ovanför Bergforsen. Allt bohag, även korna och övriga husdjur, togs ned till älven och lastades på en stor timmerflotte, som långsamt fick glida de c:a 3,5 milen till det nya hemmet.

Nestor Lidin arbetade under 1920-talet som "utgångare" dvs flottkarl som följde med de stora timmerflottarna till lastageplatserna vid kusten. Sedermera fick han arbete på ett sågverk men det stora övergripande intresset var att skriva. År 1957 gav han, på eget förlag, ut en bok med titeln – Från Indalsälvens stränder. Anteckningar och minnen. - . Boken berättar om laxfisket, vattensågarna, storflottarna, båttrafiken mm. Ur förordet kan citeras:

Lidens tidning Nestor Lidin

"... att det som en gång var inte helt och hållet skall bli utplånat ur minnet. Innehållet, berättelser från Indalsälvens nedre del, tillägnas kommande generationer, så att de skall få en inblick i hur det en gång gick till på älvens vatten och dess stränder."

Efter den i huvudsak dokumentära boken följde nu flera romaner. Onsdagen den 7 maj 1958 publicerade Sundsvalls Tidning det första avsnittet av en originalroman som följetong med namnet – Folket från Rismyrtorpet - . I hastigheten fick författaren heta Nestor Lidin men det rättades till inför avsnitt två. Motivet till romanen var hämtat dels från landsbygden och dels från ett sjudande industrisamhälle, allt med lokal anknytning. Händelserna går igenom tre generationer. Huvudpersonerna är invånarna på Rismyrtorpet, fattiga människor, som får kämpa en hård kamp mot fattigdom och fördomar, men med sin inneboende styrka ändå hävdar sig.

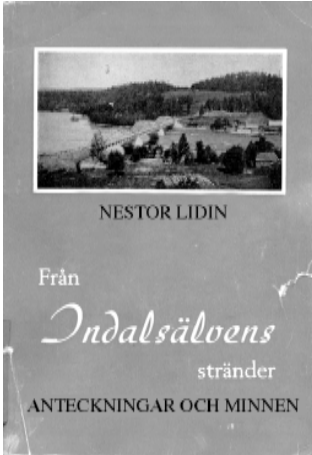
Här följer inledningen av det första avsnittet:

Kap. I

Det var en novemberkväll 1911 i den norrländska byn Mellberga. Vid sidan om denna by två kilometer inne i skogen, ligger Rismyrtorpet, ensamt och undagömt för världens blickar. Den enkla stugan med två rum var byggd för mer än 100 år tillbaka av en tilltagsen finne, sadet det. Han hade bytt ut den mot ett gammalt pörte. Men finnsläktet var försvunnet och bygdens folk hade tagit platsen i besittning. Och vid denna berättelses början är stugan bebodd av två människor, mor och dotter, vilka i ensamheten där har sin hemvist.

Här är ett citat ur romanens första rader:

Följetongen publicerades i inte mindre än 61 avsnitt o m 19 juli 1958. Vilken författare idag skulle inte jubla över en sådan publicitet! Så vitt bekant är romanen aldrig utgiven i bokform.

Boken utgiven 1957

Uppskattningen av romanen – Folket från Rismyrtorpet – blev så stor att Nestor Lidin fick publicera ytterligare en följetong i Sundsvalls Tidning år 1961 med namnet – Urban Rosenberg -.

Romanen är en skildring från arbetarrörelsens genombrottstid och huvudpersonen Urban Rosenbergs insats.

Den handlar om hårda tag i skogsarbete, självmordsfunderingar och en kärlek över alla gränser.

Vinjetter till de två populära följetongerna i Sundsvalls Tidning.

1
*Fyrtio grader under noll
Det var i Norrlands djupa skogar en kall och bister
januari dag i början av vårt århundrade.
Ett sällskap på tjugo man och tio hästar drog fram
likt ett lämmeltåg efter dåliga vägar i vilda skogen.
Först gick en kraftig häst, som hade en god och
jämn gång, sedan blev varje häst eggad av den
framförvarande och försummade inte att hålla efter.
Den starka kylan åstadkom, att hästarnas
andedräkt, som liknade frustande ånga, spred sig
efter deras sidor, stannade kvar på deras kroppar
och bildade vita lager av frost. Dessa rimfrostklädda
och energiska djur svarade för att färden gick sin
gång över vitglänsande sjöar, genom ödsliga trakter
och djupa skogar.*

Följetongen publicerades under tiden 3 juni – 25 augusti 1961 i hela 53 avsnitt. Som kunnat utronas är inte heller den här romanen någonsin utgiven i bokform.

Nestor Lidins två söner, som båda var födda på Dackebränna, valde andra karriärer. Olle som är äldst är professor emeritus i Orientaliska språk vid Köpenhamns Universitet och Sigurd, nu boende i Stockholmstrakten, var för sin tid en av de första datakonsulterna i Sverige.

